

Prešli smo novo melišče, pri tem pa smo morali zelo paziti, ker je nekaj metrov za nami prežal na nas — prepad.

Končno smo, po dokajšnjem naporu, premagali goro. Občutek sreče me je prevzel. Spet sem prišel na visok hrib v moji domovini. Žal razgleda nismo imeli, zagnila nas je megla in veliki črni oblaki so zakrili sonce.

»Ojej, najbrž bo nevihta!« sem dejal.

Urno smo se odpravili proti dolini. Komaj smo prehodili najbolj strme odseke, že se je začela nevihta. Hitro smo bili povsem premočeni in tudi v čevlje je vdrla voda tako, da je pri vsakem koraku čofotalo.

Nenadoma je nehalo deževati. Dokaj hitro smo prispeli do vznožja hriba, vendar smo se že vsi bolj spotikali kot pa hodili. Zvečer sem padel kot čok v posteljo in takoj zaspal.

Naslednje jutro sem se skoraj sesedel, ko sem stopil iz postelje. Noge so me bolele še dva dni, vsi pa smo bili mnenja: »Izplačalo se je!«

BIL JE NEMI SOPOTNIK V SPOMINU, KI NE MINE ...

PAVLE ŠEGULA

Četrtega februarja se je poslovil od nas Dušan Lasič. Tako so gore spet izgubile vnetega dolgoletnega častilca in oboževalca, mi pa vzornega tovariša in ljubega prijatelja. V njegovem še ne 72 let dolgem življenju, ki ga je dosledno posvetil delu, ni bilo jalovih dni; vedno je kaj iskal, študiral in v svoji samoniklosti nikoli ni rad ubiral poti z drugimi. Nova pota je odkrival z razumom, neskončno zagnanostjo in z izvirnim sklepanjem. To v obilni meri velja za njegovo strokovno delo, enako pa tudi za vse tisto, kar je povezano z gorami, z drugimi področji njegovega zanimanja. Bil je inženir elektrotehnike in doktor tehniških znanosti, specialist za šibki tok, elektroniko. Njegova življenjska pot se je že v svojem začetku povezala z osvobodilnim gibanjem. Slednjemu je največ prispeval kot vzgojitelj kadrov za zveze pa tudi kot neposredni ustvarjalec in tehnični vodja partizanskih radijskih delavnic. Njegova pot je držala prav do Titovega glavnega stana na Visu.

V svobodi se je posvetil vzgojnemu delu. Na Institutu za elektroniko in vakuumsko tehniko, kjer je bil nedvomno med pionirji, je reševal probleme s področja elektronike. Njegova delovna metoda je ostala taka, kot je bila med vojno — česar ni, ustvari sam, zato ti je narava dala pamet, čute in roke!

Dr. ing. Dušan Lasič, univ. profesor

Oboževalec in obiskovalec gora je bil od mladih dni. V planinski organizaciji je deloval čez petdeset let. Gore mu nikoli niso pomenile le telesno naprežanje — osvajal jih je z odprtimi očmi in z estetskim čutom. Hodil je tja s fotografskim aparatom, z vrvmi, klini, tam je botaniziral, plezal in spoznaval gorsko naravo v vseh letnih časih in razmerah. V gorske skrivnosti je uvajal tudi mlajše, jih učil, prijel tudi za pero, za čopič in tako tudi na tak način otel pozabi prenekatero podobo, prenekatero doživetje ... Dušan je bil stroga osebnost, obenem pa na moč priljuden, človekoljuben, dobron. Kdor je spoznal te njegove značilnosti, ta se je z njim zlahka zblížal, zlahka je postal z njim dober prijatelj in sopotnik. Tudi meni je bil vzgojitelj, profesor na fakulteti kot mnogim drugim. Bil pa mi je zraven tega tudi vzornik, vodnik po gorskih stezah, ki mu zlepa ni najti para. Izžareval je veliko moč, ki je vzbujala zaupanje in vabila k dejanjem.

Povedel me je na prenekateri vrh, ki bi ga brez njega nikoli ne dosegel in me vselej opominjal na to, da je zdaj vrsta na meni, naj bi v prihodnje na isto turo povedel tudi svoje znance. Vesel je bil, če je vedel, da bom doživetje, ki ga je on omogočil meni, posređoval tudi drugim.

Na mnogih turah sem imel priložnost spoznavati in občudovati Dušanovo izredno tovarištvo in požrtvovalno skrb za vsakogar, kdor se je znašel v njegovi družbi. Če je bilo treba varovati, je to delo prevzel kot samo po sebi umevno — Dušan. Celo vztrajal je pri tem, čeprav bi bil najstarejši v družbi in ni popustil prej, dokler se ni vse lepo izteklo ...

Večkrat sem bil z njim v Bavščici. Lazili smo po vrhovih nad to gorsko dolino. Tedaj smo prebili prenekatero uro v družbi z domačini, ki so ostali zvesti svoji mali, osameli dolini, zvončkljanju maloštevilne živine, blejanju revnih ovčjih tropov. Tedaj sem spoznal, kako je spoštoval kmeta, ki ga je imel za prvobitni izvir narodove moči. Za vir, iz katerega je naš boj črpal sile, da smo preživel. O tem je znal čudovito pripovedovati in zmerom smo mu prigovarjali, naj vsaj nekaj svojega notranjega bogastva prelije tudi na strani Planinskega Vestnika ali celo v samostojno knjigo. Bil pa je preskromen in preveč sramežljiv, da bi ga mogel pripraviti do tega. Temu se je nenehno izmikal in pravo čudo je, da se je zadnja leta le opogumil in se vsaj malce odprl v prispevkih, ki smo jih brali v našem glasilu (gl. PV 1977 str. 329 v šestih nadaljevanjih do str. 735). Kot alpinist in planinec je obredel naše in mnoge tuje gore. Bil je v odpravi na Dauphinejo, pozneje je vse do zadnjih let svojega življenja obiskoval ledeniške Alpe, kamor je rad zahajal z znanci, s soprogo, prijatelji, neredko pa tudi sam. Bil je na marsikateri težavni, zahtevni gori, taki, kamor je zašel le redko kdo brez vodnika. Ni gledal na težave, vendar pa je poprej vse temeljito premlsil, preden se je lotil podjetja. Kadar so ga doletele preizkušnje, tedaj se je znal obvladati. Znal je obvarovati tovariše, sebe in nikdar ni čakal na tujo pomoč.

Na Dušana me bo spominjala vsa gorska narava, spominjali me bodo nanj prenekateri gorski vrhovi — Jerebica, Ponce, Vevnica, Konjska škrbina, Strugova špica ... Skupaj sva romala na Veliki Klek in stožčasti Johannisberg, občudovala sva alpsko dolino pod Defreggerhütte na vesinah Grosswenedigerja. V avgustovski vročini sva se prebijala po grebenih od Planice do Mangrta in Predela, se spuščala po šumečih snežiščih in sledila zapuščene, komaj še vidne stezice.

Nanj me bodo spominjale planinske cvetke, ki jim je posvečal vso svojo pozornost, jih občudoval, lazil za njimi, iskal posebnosti in njihova nahajališča.

Spominjal se bom njegove skrbi za varstvo okolja, za neokrnjenost narave, za nemoten razvoj živali; celo do strupenjač je bil obziren in jih je pustil živeti, čeprav ga je na te plazilce spominjalo dokaj dramatično srečanje v strmih rebah.

Trenutki, ko takole razmišljam o svojem pokojnem planinskem prijatelju, pomenijo tudi soočanje z bistvom našega bivanja, ko s tesnobo in srcu ugotavljamo, kako zelo minljivo je naše življenje. Komaj se rodimo, že steče neprizanesljivo odštevanje v zaporedju časa, ki nam ga odreja nikdar razumljivi splet naravnih danosti, zakonitosti, na katere nimamo vpliva in se jim le bolj ali manj dobro prilagajamo v dogodkih med rojstvom in smrtjo.

Življenje zajema dobro in slabo, prijetno in neprijetno. Radodarno povezuje vsa naša dejanja, doživetja, ustvarjalno in drugo delo. Trenutke sreče in nelagodnosti, zanosa, prekipevajoče radosti nad bivanjem, kdaj pa kdaj tudi slutenj konca, saj so zakoni narave pač taki, da se vse naše početje nenehno izteka proti svojemu začetku.

Tja, kjer je konec, kjer se brez prizanašanja sklene naša pot. Dušanovo obstajanje je prešlo vse to in je zdaj pri kraju. Obstal je in bo posledaj samo še naš nemi sopotnik v spominu. Spremljal nas bo, začuda živ in popoln, na vseh naših poteh, s svojim mirnim, blagim licem, dobrohotnim smehljajem, prijazno pripombo, ljubeznivim navetom. Z nami bo, ko bomo listali po svojih zapiskih, si ogledovali fotografije in diapozitive z gora.

Dušan zdaj počiva, utrujen po naporih svojega življenja; na njegov poslednji dom od vsepovsod zro male in velike gore, gore njegovega življenja. Skupaj z nami mu žele spokojen sen.